

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **V. H. P.**
státní příslušnost X
naposledy pobytem X

zastoupen: Mgr. Marek Sedlák, advokát
sídlem pobočky Moravské nám. 13, Brno
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
sídlem poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2026, č.j. OAM-1341/ZA-ZA11-D07-2025

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2026, č.j. OAM-1341/ZA-ZA11-D07-2025 se **ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **12 371 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Sedláka, sídlem pobočky Moravské nám. 13, Brno.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou napadl žalobce u Městského soudu v Praze rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2026, č.j. OAM-1341/ZA-ZA11-D07-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla posouzena dle podle § 10a odst. 1 písm. b) tohoto zákona jako nepřipustná s tím, že příslušným státem k projednání žádosti o azyl ve smyslu čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“) je Maďarsko.
2. Městský soud v Praze postoupil usnesením ze dne 5. 2. 2026, č. j. 1 Az 2/2026-13 věc k projednání a rozhodnutí místně příslušnému Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“).

II. Napadené rozhodnutí

3. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce vycestoval z Vietnamu dne 10. 9. 2023 do Maďarska, kam měl uděleno vízum s platností do dne 8. 8. 2024 a následně obdržel pobytové oprávnění Maďarska platné do dne 23. 5. 2025. V květnu 2025 přicestoval žalobce do ČR ještě v období platnosti povolení k pobytu. Je ženatý a má dvě děti, rodina je v zemi původu. Nemá žádné zdravotní potíže. Důvodem k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je dluh, který má v zemi původu. Během pobytu v Maďarsku pracoval na stavbách. Odcestoval pouze kvůli tomu, že mu skončilo pobytové oprávnění. Bylo mu uloženo správní vyhoštění, a proto podal žádost o udělení mezinárodní ochrany.
4. Žalovaný v průběhu řízení zjistil, že žalobci bylo vydáno maďarské vízum s platností ode dne 14. 8. 2023 do 23. 5. 2025. Proto je podle žalovaného třeba aplikovat kritérium v čl. 12 nařízení Dublin III. Maďarsko přípisem doručeným dne 10. 12. 2025 uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce podle čl. 12 nařízení Dublin III.
5. Žalovaný se dále zabýval otázkou systémových nedostatků v maďarském azylovém systému, přičemž vycházel z dokumentu Informace OAMP Maďarsko: *Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém* ze dne 6. 10. 2025. Základní informace o maďarském azylovém systému a opravných prostředcích žalovaný shrnul v napadeném rozhodnutí. Především uvedl, že dublinští navrátilci mezi výjimky ze zákona a nemohou podat novou, příp. opakovanou žádost o mezinárodní ochranu na území Maďarska. Z praxe úřadu NDGAP vyplývá, že žadatelé, kteří dříve nepodali žádost na území Maďarska, jsou vyzváni k prohlášení o záměru žádat o mezinárodní ochranu. Žalovaný dále odkázal na zprávu EUAA – *Information on Procedural Elements and Rights of Applicants subject to a Dublin transfer to Hungary* ze dne 3. 5. 2023. Tento dokument byl zpracován maďarskými orgány na žádost EU.

6. Žalovaný z uvedených podkladů dovodil, že žalobce bude v případě příjezdu do Maďarska v pozici prvožadatele, přičemž může využít služeb přijímacího střediska. Proto žalovaný ani nenašel důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III., a to bez dalšího zdůvodnění. Žalovaný tak uzavřel, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, neboť příslušným členským státem je Maďarsko. Proto zastavil řízení ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu.

III. Žaloba

7. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce velmi obecně uvedl, že Maďarsko je dlouhodobě považováno za problémový členský stát, kde jsou systémové nedostatky. Poukázal na to, že Nejvyšší správní soud systémové nedostatky v Maďarsku nedávno potvrdil v usnesení ze dne 6. 11. 2025, č.j. 5 Azs 155/2025-33.
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak neobjasňuje, proč rozhodl o příslušnosti Maďarska v rozporu s ustálenou vlastní praxí i judikaturou správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu.
9. Vzhledem k nedostatkům azylového systému není Maďarsko příslušné, a proto by o žádosti žalobce měla rozhodnout ČR. Z uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému, jakož i přiznání náhrady nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí. K žalobní argumentaci o systémových nedostacích v Maďarsku, žalovaný především uvádí, že tato argumentace je založena pouze na obecném a paušálním tvrzení o existenci systémových nedostatků v azylovém systému Maďarska, aniž by žalobce sám v průběhu správního řízení či i nyní ve své žalobě tvrdil či doložil jakékoli konkrétní, individuální skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že by v jeho případě přemístění do Maďarska představovalo reálné riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU a čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení.
11. Judikatura Soudního dvora Evropské unie i Nejvyššího správního soudu přitom konstantně vyžaduje individuální posouzení dopadu případných systémových nedostatků na konkrétního žadatele. Samotná existence obecné kritiky azylového systému určitého členského státu nezakládá automatickou nepřipustnost přemístění. Žalobce se ve své žalobě dovolává judikátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 155/2025-33 ze dne 6. 11. 2025. Žalovaný upozorňuje, že citovaný judikát je žalobcem vykládán selektivně a v rozporu s jeho skutečným obsahem.
12. Dle názoru žalovaného ani odkazovaný judikát nezakládá závěr o automatické nepřipustnosti Maďarska, ale pouze relativizuje význam sporů o dublinskou příslušnost v situaci, kdy Česká republika nehodlá využít diskreční pravomoci podle čl. 17 dublinského nařízení. Z uvedené judikatury proto nelze dovozovat obecný zákaz přemístění do Maďarska, jak se žalobce pokouší v žalobě předestřít. K důslednému posouzení možnosti přemístění žadatele je vždy rozhodující konkrétní riziko ve

vztahu k jednotlivci, nikoli pouhé tvrzení o obecné problematičnosti systému, jak nyní činí žalobce ve své žalobě. Tento výklad je v souladu s judikaturní linií Soudního dvora Evropské unie (C-695/15 PPU *Shiraz Baig*), podle které a) pravidla nařízení Dublin III neobsahují obecný zákaz přemístit žadatele do jiného členského státu za předpokladu, že neexistuje konkrétní a reálné riziko porušení práv žadatele, včetně zákazu nelidského či ponižujícího zacházení, b) posouzení rizik má být individuální, nikoli paušální.

13. Žalovaný si je vědom judikatury kritické k maďarskému azylovému systému, avšak poukazuje na to, že ani v zahraniční soudní praxi není Maďarsko považováno za stát, vůči němuž by platil automatický zákaz přemístění. Právě naopak, aktuální judikatura správních soudů v Německu a Rakousku potvrzuje, že rozhodující je individuální posouzení konkrétního žadatele, nikoli obecná charakteristika. Zároveň ale neexistuje žádná aktuální judikatura českých správních soudů ani Soudního dvora EU, která by v rozhodné době konstatovala přímo existenci takových systémových nedostatků v Maďarsku, jež by samy o sobě bránily přemístění všech žadatelů o mezinárodní ochranu.
14. Naopak v rozhodovací praxi členských států EU se v posledních letech objevují případy, v nichž soudy dospěly k závěru, že přemístění do Maďarska je v individuálních případech možné, nejsou-li dány zvláštní okolnosti na straně žadatele. Žalovaný konkrétně citoval judikáty Správního soudu v Düsseldorfu ze dne 15. 5. 2024, zn. 22 L 764/24.A a rakouského Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2015, zn. RA 2015/18/0113. Souhrnné statistické a právní zprávy uvádějí, že i v posledních letech dochází v rámci EU k dublinským transferům do Maďarska, byť jejich počet je nižší ve vztahu k počtu transferů do jiných států. Jak bylo uvedeno výše, soudní praxe některých členských států (např. Německa, Rakouska) potvrzuje možnost přemístění žadatele, není-li prokázán individuální případový důvod k jeho odmítnutí.
15. Žalovaný uzavřel, že dublinská příslušnost Maďarska není absolutně vyloučena, nýbrž je vždy posuzována v individuálních kontextech. K posouzení konkrétní situace žalobce žalovaný uvádí, že žalobce neuvedl a neprokázal žádné konkrétní individuální riziko, které by mu mělo vzniknout v důsledku přemístění do Maďarska. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, jakož i zamítnutí návrhu na odkladný účinek.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud o odkladném účinku v této věci samostatně nerozhodoval a posoudil věc přednostně ve lhůtě stanovené pro rozhodnutí o návrhu na odkladný účinek.
17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany

(tzv. procedurální směrnice) ke dni vydání rozhodnutí soudu. Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

18. Ve **správním spisu** se nachází poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a kopie cestovního pasu, jakož i maďarského víza uděleného na období od 10. 8. 2023 do 8. 8. 2024, a také kopie povolení k pobytu s koncem 23. 5. 2025. Dále je tam založen protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 11. 2025, z něhož mj. plyne, že odvolání proti správnímu vyhoštění bylo zamítnuto. V Maďarsku nikoho nemá a chce dostat azyl proto, aby zaplatil dluhy.
19. Maďarsko akceptovalo podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III přemístění žalobce. Podle *Informace OAMP Maďarsko – azylový systém* ze dne 6. 10. 2025 se k dublinskému systému uvádí, že transfery se provádí, nicméně kvůli krátkým lhůtám pro odvolání je velmi obtížné získat právní pomoc. Navrátilci, kteří doposud nepodali žádost o mezinárodní ochranu a ti, o jejichž žádosti nebylo rozhodnuto, jsou považováni za prvožadatele. Po příjezdu do Maďarska musí prohlásit, zda si přejí pokračovat v řízení o mezinárodní ochraně, které započali v navracejícím členském státu. Obdobnou informaci uvádí také dokument *Information on Procedural Elements and Rights of Applicants subject to a Dublin transfer to Hungary* ze dne 3. 5. 2023 (ve spisu i v české verzi). Podle této zprávy je v Maďarsku k dispozici právní pomoc v jakékoliv fázi řízení o udělení mezinárodní ochrany.
20. Žaloba je **důvodná**.
21. Krajský soud úvodem považuje za nutné uvést, že žalobní body jsou vzneseny poměrně velmi obecně, takže se soud v žalobou nastavené míře konkrétnosti zabýval věcí samou, tedy přezkoumatelností a zákonností napadeného rozhodnutí. Žalobce vznesl jediný žalobní bod, a to otázku tzv. systémových nedostatků v Maďarsku, které bylo napadeným rozhodnutím určeno jako příslušný členský stát k provedení azylového řízení dle nařízení Dublin III.
22. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že přemístění do příslušného státu není možné, jestliže existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systematickým (systémovým) nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. V dublinském systému proto nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, kde azylové řízení nebo podmínky přijetí vykazují natolik závažné (systémové) nedostatky, že by přemístění do této země vystavilo žadatele riziku špatného zacházení rozporného s čl. 4 Listiny základních práv EU, resp. čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.
23. Tyto požadavky konkretizovala judikatura Soudního dvora a Evropského soudu pro lidská práva. Přímou k možnosti vzniku újmy v podobě špatného zacházení se žadateli v dublinském systému jde zejména rozsudky velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, N. S. a M. E., C-411/10 a C 493/10; ze dne 14. 11. 2013, Puid, C-4/11, a

ze dne 10. 12. 2013, Abdullahi, C-394/12; a dále rozsudky velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 2011 ve věci M.S.S. proti Belgii a Řecku, stížnost č. 30696/09, a ze dne 4. 11. 2014 ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12. Z této judikatury plyne, že riziko špatného zacházení, které brání předání žadatele do země jinak určené za příslušnou v souladu s nařízením Dublin III, může existovat buď v této příslušné zemi (například z důvodu nevyhovujících přijímacích podmínek) anebo ve třetí zemi (včetně země jeho původu) pokud hrozí navrácení žadatele, aniž by příslušný stát jeho žádost řádně posoudil.

24. Krajský soud v první řadě uvádí, že otázku systémových nedostatků musí žalovaný zkoumat vždy bez ohledu na to, zda žadatel o azyl upozorní na okolnosti, které by mohly zavdávat dojem, že v příslušném členském státě existují systémové nedostatky. Jak ustálená judikatura opětovně uvádí, je možno vycházet z tzv. domněnky vzájemné důvěry mezi členskými státy, ledaže je tato platnost této domněnky narušena existencí indicií, které svědčí o opakovaných problémech při plnění povinností plynoucích ze systému SEAS a lidskoprávních závazků. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 - 28 v případě většiny členských zemí Evropské unie nelze říci, že by trpěly systémovými nedostatky.
25. Problém je v tom, že dle předcházející judikatury není Maďarsko bezproblémovým státem, kde by uvedená domněnka *bez dalšího* platila. Již v letech tzv. migrační krize (v období let 2015 až 2016) soudy konstatovaly existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, které bránily tomu, aby Maďarsko bylo příslušné k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (viz odkazy v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22). Ani z navazující judikatury z pozdějších let však není patrné, že by se přístup soudů k otázce systémových nedostatků změnil.
26. Jak přesvědčivě ukázal zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 12. 7. 2024, č.j. 41 Az 13/2024-30 (dále též „citovaný rozsudek“), systémové nedostatky v Maďarsku vyplývají nejen z faktických poměrů (zacházení se žadateli o azyl), ale též z vnitrostátní právní úpravy azylového systému. O tom svědčí především judikatura ESLP (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 20. 6. 2024 ve věci *H. L. proti Maďarsku*, č. 37641/19, dále rozsudek ze dne 5. 10. 2023 ve věci *Shahzad proti Maďarsku* (č. 2), č. 37967/18), ve kterém ESLP shledal porušení zákazu špatného zacházení při nuceném návratu stěžovatele do Srbska. V rozsudku ze dne 12. 10. 2023 ve věci *S. S. a ostatní proti Maďarsku*, č. 56417/19 a 44245/20, Evropský soud pro lidská práva opět shledal porušení čl. 4 Protokolu č. 4 k Evropské úmluvě o lidských právech, který zakazuje kolektivní vyhoštění cizinců. K hlavním nedostatkům maďarského azylového systému patří nucená odmítnutí cizinců na hranicích (*push-back*), řetězová navrácení do zemí, kde hrozí riziko porušení principu *non-refoulement*, a konečně restriktivní legislativa ztěžující podání žádosti o mezinárodní ochranu, zejm. v režimu tzv. opakovaných žádostí. Zejm. posledně zmíněný nedostatek vytýkal zdejší soud v citovaném rozsudku, neb se přímo dotýká postavení tzv. dublinského navrátilce. Krajský soud ve výše citovaném rozsudku dovodil, že by Maďarsko muselo ve vztahu ke konkrétnímu žadateli poskytnout ČR tzv. individuální diplomatické záruky.

27. Se žalovaným lze sice souhlasit v tom, že žalobce nemá žádný individuální azylový příběh, který by demonstroval indicie o systémových nedostatcích v Maďarsku, kde on sám pracoval a do ČR přijel pouze z důvodu hledání zaměstnání. Samotnou žádost o udělení mezinárodní ochrany si podal pouze proto, že byl vyhoštěn. Tyto skutečnosti by byly relevantní pro posouzení individuálních rizik přemístění žalobce do Maďarska, pokud by obecně byla v *nenarušené podobě* dána domněnka vzájemné důvěry. Tak tomu ovšem není, jak bylo výše zdůvodněno. Obecná podoba systémových nedostatků tu brání tomu, aby byla zhodnocena individuální rizika, resp. zranitelnost žalobce. Žalovaný by musel dostatečně na základě aktuálních a věrohodných informací o maďarském azylovém systému přesvědčivě zdůvodnit, že došlo k podstatné změně poměrů, takže určení příslušnosti k vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany nebrání systémové nedostatky.
28. Krajský soud se proto zabýval aktuálností zpráv o Maďarsku. Co se týká *Informace OAMP, Maďarsko – azylový systém ze dne 6. 10. 2025*, tato zpráva je přiměřeně aktuální, ovšem svým obsahem velmi stručná. Je založena na pluralitě několika zdrojů. Potvrzuje obavu, že možnost dublinského navrátilce po příjezdu do Maďarska podat si žádost o azyl může být omezena diskrecí maďarských orgánů. Také potvrzuje problémy se získáním právní pomoci. Podrobnější informace o průběhu tzv. přemístění a dalších procedurách chybějí. Statistická data pak ukazují, že do Maďarska míří velmi málo dublinských transferů z okolních členských zemí (cca 20 za rok 2024). Jak Nejvyšší správní soud dovodil v rozsudku ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015-55 pro účely zajištění za účelem předání, nejde o rozhodující faktor z hlediska zkoumání potenciality přemístění, ovšem jde o indicii, která svou váhu rozhodně má.
29. Druhá zpráva *Information on Procedural Elements and Rights of Applicants subject to a Dublin transfer to Hungary* ze dne 3. 5. 2023 je podrobnější, ovšem vzhledem k datu vyhotovení spíše zastaralá. Pokud žalovaný uvádí, že jde o zprávu EUAA, je třeba dodat, že tato zpráva vznikla na základě dožádání EUAA maďarským orgánům, které vyplnily zaslaný dotazník. Nicméně informace v tomto dokumentu nijak nemění celkový obrázek fungování maďarského azylového systému. Stejně hodnotil předmětnou zprávu také citovaný rozsudek zdejšího soudu a shledal ji z hlediska průkaznosti změny poměrů v Maďarsku jako nedostatečnou.
30. Co se týká odkazované judikatury, žalobcem poukazované usnesení NSS ze dne 6. 11. 2025, č. j. 5 Azs 155/2025-33 se přímo netýkalo přemístění cizince do příslušného členského státu, ovšem NSS v něm skutečně nad rámec rozhodovacích důvodů (odmítnutí pro nepřijatelnost) vyslovil myšlenku, že snahy žalovaného o etablování Maďarska jako státu, který lze určit jako příslušný dle nařízení Dublin III, nejsou aprobovatelné kvůli kontinuálním systémovým nedostatkům. Naproti tomu judikatura poukazovaná žalovaným je pouze zahraniční a není aktuální. Při neexistenci obecného zákazu určení příslušného členského státu na úrovni práva EU jistě nelze vyloučit, že v jednotlivých případech bude takto stanovená příslušnost shledána jako souladná s právní úpravou (srov. odkazovaný rozsudek Verwaltungsgericht Düsseldorf ze dne 15. 5. 2024). Avšak v předmětné věci tomu tak podle názoru krajského soudu v důsledku uvedených důvodů nebylo.

31. Souhrnně vzato žalovaný neunesl tíhu břemene prokázat, že v Maďarsku nejsou dány v obecné rovině systémové nedostatky, aby bylo možno určit tento členský stát jako příslušný dle nařízení Dublin III. Proto se soud nezabýval tím, zda by individuální rysy případu žalobce přemístění do Maďarska nevylučovaly. Napadené rozhodnutí krajský soud shledal jako nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

32. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že jí v plném rozsahu vyhověl a zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud žalovaného upozorňuje, že v novém rozhodnutí je vázán závazným právním názorem obsaženým v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), a měl by při novém posouzení věci zvážit také další aspekty vedoucí ponechání příslušnosti k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany Českou republikou (zejm. čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III a fakt, že bylo žalobci uloženo českými orgány správní vyhoštění).
33. Úspěšnému žalobci krajský soud přiznal náhradu nákladů řízení, která sestává z uhrazeného soudního poplatku a náhrady účelně vynaložených nákladů na právní zastoupení dle vyhlášky č. 176/1999 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Jeho zástupce ve věci učinil dva úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby), vše v sazbě 4 620 Kč za každý úkon dle advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 (celkem 9240 Kč). Dále mu náleží též náhrada hotových výdajů v sazbě 450 Kč za každý úkon (celkem 900 Kč), což činí celkem 10 140 Kč. Jelikož krajský soud zjistil z veřejné databáze, že zástupce je plátcem DPH, navýšil soud odměnu za zastupování žalobce o částku připadající na tuto daň na výsledných 12 371 Kč (po zaokrouhlení na celé koruny nahoru). Celkově tudíž náleží žalobci náhrada nákladů řízení ve výši 12 371 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 13. března 2026

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce